

**P.209.647
3-maandelijks
TIJDSCHRIFT
Jaargang 41
okt-nov-dec 2015**

Kerstmis is vrede. Toch?

Oorlogen, aanslagen, terreurdreiging, vluchtelingenstromen die nauwelijks nog hanteerbaar zijn, het is een realiteit geworden, nu dicht bij ons bed.

Hoe gemakkelijk is het dan om plots 'van kant te wisselen', visies bij te sturen, al dan niet terecht, opnieuw te discrimineren en iedereen over dezelfde kam te scheren.

Hoe verleidelijk is het om angst als geldige reden te (mis)bruiken om vreemdelingenhaat te creëren. En ja, ook ik heb angst, angst voor het onbekende, voor de dreiging, voor het onvatbare van de haat van de mens achter de wapens! Angst voor iedereen die me zo dierbaar is, meer nog dan voor mezelf. Maar ook angst voor de kinderen, die je in reportages in beeld krijgt, en die met grote, angstige ogen kijken naar wat er met hen en om hen heen gebeurt.

Maar ook angst voor de angst die mensen verdeelt, die wantrouwen zó kan aanscherpen dat deze net zo explosief wordt als een mogelijke bom.

En dan ... dan heeft de 'tegenpartij' haar winst binnen. Dan worden mensen, zelfs zij die nooit een vinger uitgestoken hebben naar een ander, die zelf slachtoffer zijn, die eigenlijk hetzelfde denken als wij, plots onze vijand. Dit kan nooit goed zijn en ons alleen maar verzwakken.

Ik denk dat we twee richtingen uit kunnen gaan: ofwel verdenken we elkaar, verklaren we onze eigen oorlog aan alles wat niet 'ons' is, of we worden samen in en met ons 'anders zijn', een nieuw geheel, een nieuwe 'ons': sterker, krachtiger, eerlijker en minder bevooroordeeld.

Liefde zou sterker moeten zijn dan angst en haat, vrede het resultaat van volstrekte eerlijkheid. Risico's zullen er zijn, altijd! Laten wij nu ook geen onschuldige mensen tot slachtoffer te maken.

Een bijzondere tijd, dit jaar, en mogelijk de jaren die komen. Maar misschien ook een kans om te herstellen wat al zolang verstoord is. Om te onderkennen dat de vluchtelingenstromen, die wij nu moeten opvangen, in andere omstandigheden en nog veel grotere dan nu bij ons, al jaren verwerkt worden door landen armer dan ons. Straatarme gemeenschappen, waarin nauwelijks voedsel is voor henzelf, geven wat ze hebben aan miljoenen anderen: klimaatvluchtelingen, oorlogsslachtoffers, economische vluchtelingen ...

We kunnen, als we ons sterk maken, onze integriteit ten alle tijden bewaren. Nu de fundamenten leggen voor een nieuwe toekomst voor alles wat leeft op onze planeet, en eerlijk verdelen wat deze ons al jaren, soms in eigenaardige proporties gegeven heeft.

Kerstmis: liefde, eerlijkheid, delen, geloven, vertrouwen, vrede ... onmisbare elementen! Deze kerstmis kunnen we misschien de diepere waarden herontdekken, als we ons tenminste niet laten vangen, door dát wat mogelijk de hele opzet van dit alles is: angst en wantrouwen zaaien, tussen mensen die al jarenlang perfect naast en met elkaar konden leven.

God? Godsdienst? Ik geloof er persoonlijk niet in dat oorlogen draaien om godsdienst. Ik geloof dat we uiteindelijk allemaal bij die ene God terechtkomen, een God voor iedereen, welke naam we hem ook geven, die het nooit zal goedkeuren dat mensen gedood, gehaat, vernederd of verarmd worden. Want dan zou God geen God kunnen zijn!

Wij wensen u allen een kerstfeest en een nieuw jaar waarin we de beste mens kunnen zijn die in ons schuilt. Waarin we de hoop voor een gelukkige toekomst voor onszelf, onze kinderen en iedere mens, opnieuw kunnen aanwakkeren.

Opnieuw geconfronteerd met een overlijden ...

In ons septemberboekje vermeldden wij het overlijden van onze lieve collega Heidi. Het boekje was nog maar net terug van de drukker toen wij te horen kregen dat ook een ex-jongere, nog maar 19 jaar, zelf zijn jonge leven beëindigd had. Zo verdrietig!

De volgende e-mail, gestuurd door zijn begeleider Kris C, bracht ons op de hoogte.

Hallo iedereen,

Afgelopen woensdag (23/9) heeft T. 's morgens in alle vroegte beslist om uit het leven te stappen. Om 4u19 heeft hij via Facebook van iedereen afscheid genomen met 'Goodbay'.

Hij zal op dat moment toch nog even teruggedacht hebben aan zijn vakantie afgelopen zomer in Tenerife. Van Tenerife droomde hij al vanaf het begin van zijn begeleiding. Voor de eerste keer België verlaten voor "zon, zee, strand en vrouwen met alleen maar een stringske ...".

Ik hoop dat hij rust heeft gevonden in zijn 'goede baai'.

Mama heeft mij woensdag in de namiddag een voicemailbericht achtergelaten met de boodschap dat haar zoon er niet meer is. Ik heb mama vrijdag meerdere malen proberen te contacteren. Ik hoop dat ik haar nog even kan spreken dit weekend.

10 maanden lang heb ik de eer gehad om samen met Hassan, Katrien, Tine en Patricia, Den T.... te mogen begeleiden. De clown, de flapuit, de verpersoonlijking van het woord 'impulsief'. Stoten dat die kerel uitgehaald heeft! Maar keer op keer slaagde hij er in om met zijn puppie-ogen, maar vooral met zijn goede inborst, iedereen maar vooral zijn mama te overtuigen om hem een (-tig aantal) kansen te geven. Je kon op hem grommelen maar niet boos zijn.

Ik ben blij dat ik 4 maanden geleden, toen ik eerder toevallig bij zijn huis passeerde, de tijd genomen heb om op goed geluk aan te bellen. Verrast sprong T... in mijne nek met de woorden: "Lulijke lange, wakom dzje hie doen menne man. Dzje hed och vergis sur of komder zakgeld brenge wur. Ne cola?" Een anderhalf uur heeft hij verteld over zijn werk bij (hij was de beste van heel zijn ploeg), over zijn naderende vakantie in Tenerife samen met zijn beste vriend (vooral de droom van die meiskes in string), over zijn laatste stoten (motor van BMW- vriend opgeblazen, de 'miekes', zijn lederen hoekzetel gekocht maar vergeten dat hij die via een smalle trap naar boven moest krijgen, dus de zetel staat beneden,...).

Mama die haar verhaal nog eens kan doen en zot wordt van T. zijn impulsiviteit. Maar de rode draad doorheen het verhaal is nog steeds dezelfde als die van tijdens de begeleiding. Ze kunnen niet met, maar zeker niet zonder elkaar.

Mama heeft nu geen keuze meer...

Rust zacht vriend,

Groeten,

Kris Cuppens

Praat met ons ...

Toen ik de vraag stelde of iemand een goed artikel had voor deze JA, kreeg ik als antwoord een mailtje met een link naar de krant 'De Morgen'. De auteurs zijn jongeren zijn die **niet tot onze doelgroep behoren**. De inhoud illustreert hoe zij hún waarheid ervaren. Dit betekent niet dat we hun realiteit zomaar kunnen veralgemenen naar alle geplaatste jongeren en/of ouders toe ...

Wij zijn jongeren die in een instelling zitten - in de bijzondere jeugdzorg. Bij de meesten van ons is dat door onze ouders. Problemen met communiceren over wat mag en niet mag. Het lukt ouders niet om een veilige opvoeding te geven.

We zitten met verschillende culturen en we leren van elkaar de verschillen kennen. De meesten van ons hebben met een jeugdrechter te maken. Dat heeft voordelen en nadelen.

We zijn uitgenodigd door Jeugdzorg Emmaüs Antwerpen om in een projectweek onze mening te vormen en het personeel ook wat bij te leren. In deze week hebben wij jeugdrechter Bie Van Bauwel uitgenodigd. We hebben vragen gesteld. Daarna waren we in een soort shock. Want wat deze jeugdrechter bij haar cliënten allemaal goed deed, dat doen onze jeugdrechters niet bij ons.

Nu willen we aan jeugdrechters - en jeugdrechters in opleiding - laten weten dat het ook anders kan.

De negen punten die een jeugdrechter volgens ons kan leren.

1. We willen dat jongeren voor de zitting begint eerst eufes met u als jeugdrechter kunnen praten. Dat is belangrijk, dat u niet alleen ouders, consulenten en de instelling hoort. Want wij weten wat wij hebben meegemaakt. Het is belangrijk dat de jeugdrechter ons kent.

2. We willen dat alleen de eigen jeugdrechter doorslaggevende beslissingen kan nemen. We hebben te vaak met verschillende jeugdrechters te maken. Dat is frustrerend voor ons, omdat we steeds opnieuw ons verhaal moeten vertellen en we mensen om ons heen nodig hebben die we vertrouwen.

3. We willen dat u ons minstens een aantal keer komt bezoeken in de instelling. Dat is belangrijk. U kunt wel denken: die zit in een instelling en dat is goed. Maar hoe gedragen we ons daar? U kunt informatie krijgen van de opvoeders, maar als u hier bent, kunt u dat met eigen ogen zien.

4. We willen dat u zonder toga met ons praat. Wij zitten daar ook in gewone kleren. In toga

bent u strenger. Dat heeft geen nut. U kunt ook in een kleine zaal met twee mensen naast u aan een kleine tafel met ons spreken.

5. We willen, wanneer ouders het probleem zijn, niet dat wij toch de dupe worden. De meesten van ons zitten in een instelling omdat onze ouders er niet in slaagden ons op te voeden en er veel problemen kwamen. Waarom moeten wij dan door u geplaatst worden in een instelling, en niet de ouders? Wij kunnen naar onze bomma of nonkel tot papa en mama hebben geleerd om geen ambras meer te maken.

6. We willen niet geplaatst worden tussen psychisch gestoorde criminele jongeren terwijl wij in een instelling moeten zitten omdat onze ouders ons niet kunnen opvoeden. Dat vinden we echt heel erg. Je hebt thuis problemen, dan horen we niet in Mol of in Beernem. Daar zitten jongeren die grotere problemen hebben.

7. We willen dat u niet te veel dossiers hebt. Zo hebt u meer tijd om echt contact te hebben. Dat is belangrijk.

8. We willen dat u zich verdiept in onze cultuur. Bij ons is het normaal als uw vader u een lap geeft. U kijkt alleen naar de Belgische wetten. Niet slaan is beter, maar onze ouders zijn zo opgevoed.

9. We willen dat u op school leert een jeugdrechter te zijn met gevoel voor ons. U bent een soort ouder. Jeugdrechter kun je niet alleen maar zijn door studies te volgen. We zouden graag langskomen op een moment dat alle jeugdrechters samen overleggen. Want we willen graag vertellen wat we hebben ervaren. We nemen koekjes mee! We willen ook graag als ervaringsdeskundigen op de opleidingen langskomen om de nieuwe jeugdrechters aan te leren normaal contact met ons te hebben. Wat uw leerkrachten u misschien niet kunnen leren, kunnen wij u leren.

Met respect en vanuit onze ervaring,

Maddy, Luisa Maria, Melissa, Khava, Jari, Yan en Hajar

Met een doosje eieren onder de arm ...

Woensdagnamiddag, 1 uur. Joeri en ik worden verwacht bij Bart, een jongeman die ooit in ons begeleidingstehuis Pieter Simonon verbleef, en nu enkele jaren later met zijn vriendin een huisje gekocht heeft en op onze vraag een interview wil geven voor de JA. Gewapend met pen en papier gaan Joeri, die de sociale vaardigheden en time-outs in JPS voor zijn rekening neemt, en ikzelf op weg. We stoppen voor een knusse woning. Op ons kloppen laat een jongeman, met een open en vriendelijk gezicht, ons binnen. Groot, dat is hij ook. Het beeld dat ik van Bart had, van toen hij nog bij ons verbleef, klopt helemaal niet meer met deze spontane, knappe kerel die nu voor ons staat. 21 jaar is hij nu, maar hij straalt een rijpheid uit die je verwacht bij een ouder iemand.

We worden gezellig besnuffeld door de hond. Het ras doet een pittige, soms agressieve hond vermoeden, maar zij is het tegendeel. Lief en gemoedelijk verwelkomt ze ons en als ze later, tijdens ons gesprek ook nog wat hondenkoekjes krijgt, zijn een pootje en een zachte druk met haar snoet, onze beloning. Zij heeft een voedselallergie en is allergisch voor huismijt. De kosten voor de dierenarts en aangepaste voeding lopen behoorlijk hoog op, zegt Bart. Door de raam kijken we eerst even naar de kippen van het jonge koppel, legbatterijkippen, die eerst helemaal kaal waren en nu genieten van een ruime kippenren, een warm en droog binnenhok en voldoende eten. Weg ellende in de veel te kleine kooien, weg kaalgepikte, zielige slachtoffers van massaproductie ... Hier lopen goed verzorgde, gelukkige kippen rond die zelfs nooit op hun bord te zullen belanden, verzekert Bart. Ze hebben ook nog 2 pluizige kippen, het ras ben ik vergeten. Zo schattig. Alleen worden ze 'gepest' door de andere kippen en hebben ze voorlopig een veilig plekje gekregen in de rest van de grote tuin. Voor hen zoeken ze een fijne nieuwe thuis.

We zetten ons in de lichte, ruime veranda en langzaamaan komt het gesprek van de kwetsbare kippen, die open gebloeid zijn, ook op Bart zelf die van verslaafde puber, adolescent, veranderd is in een volwassen jongeman, die al heel wat verwezenlijkt heeft en een pittige, zware weg bewandeld heeft.

Tot Bart 12 jaar was ging alles eigenlijk redelijk goed met hem. Hij werd geboren in Nederland en woonde daar ook tot hij ruim 11 jaar was. Toen verhuisden zijn ouders, rond kerstmis 2003, naar België. Hij zegt van zichzelf dat hij in Nederland eigenlijk best wel een nerd was en als hij de foto's vergelijkt van toen met deze van die nadat hij in België zijn 'plek' gevonden had, moet hij er zelf mee lachen. De sportief geklede jongeman die nu voor ons zit, heeft inderdaad niets van een nerd. Ook wij kijken hem lachend aan en proberen ons voor te stellen hoe hij er toen uitgezien moet hebben.

In België sloot hij al snel vriendschap met een andere jongen, die nu nog steeds zijn beste vriend is. Jammer genoeg hebben veel van de andere vriendschappen die hij na zijn 12de sloot hem al heel snel meegesleurd in de vernietigende wereld van drugs.

Bart was een jongen met aandacht stoornissen en kreeg hiervoor ook medicatie die hij achteraf misbruikte en die de weg opende naar andere middelen tot verslaving.

Hij begon dus al tussen zijn 12de en 13de met zijn eerste joint. De start van een beangstigende verslavingsweg.

Zijn gebruik evolueerde heel snel naar zeer frequent gebruik, eerst enkel nog cannabis. Op onze vraag hoe hij dit allemaal betaald kreeg, zegt hij dat hij in het begin vooral 'mee mocht roken' met andere gebruikers. Ook bleek wiet helemaal niet zo duur te zijn. Voor 5 euro had hij een gram waarmee hij 4 joints kon rollen. Hij kreeg dit nog wel betaald met zijn zakgeld.

Op zijn 14de greep hij naar andere middelen zoals amfetamines. Hij ging in die tijd veel om met oudere jongens. Bart vertelt dat hij op zijn 12de in een heel snel tempo lichamenlijk volwassen werd: heel groot, net zo groot als nu eigenlijk. Hij had al heel snel baardgroei en zag er veel ouder uit en voelde zich ook zo. Het ging allemaal heel snel en allemaal tegelijk.

Hij trok dus veel op met oudere gasten, die al zelfstandig woonden. In hun appartement gebruikte hij mee met hen.

Hij begon van alles door elkaar te gebruiken: van het ene product werd hij heel druk in zijn hoofd, dat duurde veel te lang en dan nam hij maar weer iets anders om dat tegen te werken. De ellende was dat hij van de producten in het begin altijd heel blij werd in zijn hoofd, om die reden ging gebruiken, maar dat sloeg uiteindelijk ook weer om in angst. LSD en heroïne heeft hij nooit gebruikt.

Al die drogerende middelen maakten ook dat de gevoelens van anderen niet tot hem door konden dringen, waardoor het feit dat hij mensen kwetste nooit echt bij hem binnenkwam. Nu, enkele jaren later, heeft hij hier heel veel spijt van.

Voor zijn ouders kon hij tot zijn 15de alles verborgen houden.

Op school volgde Bart aanvankelijk ASO, richting Latijn. Hij deed dit zelfs graag.

Na een drugincident tijdens een uitstap werd hij langdurig gestraft door de toenmalige directeur. Hij moest in een heel klein kamertje, twee maanden aan een stuk, opstellen schrijven. Dit maakte hem compleet gek!

Hij werd uiteindelijk van school gestuurd en kwam op een andere school in de regio terecht, richting TSO en zakte later af naar BSO. Hij had er een heel goed contact met een leerkracht. Maar hij zegt ook dat hoe goed hulpverleners en leerkrachten ook hun best doen, het zelf willen veranderen is van essentieel belang. Zelf willen en kunnen inzien waar het fout zit en hier iets aan willen doen, is volgens hem de enige manier om uit dat diepe dal van verslaving te klimmen. Wat hij wel altijd fijn vond was dat hij zijn verhaal kwijt kon en men probeerde op zijn niveau te komen.

Uiteindelijk kwam hij niet verder dan het 3de jaar en stopte hij op zijn 17de met school. Toen is hij ook in Pieter Simenon, bij ons dus, terechtgekomen.

Al die jaren, van zijn 12de af, had hij wel een grote hobby: bromfietsen. Hij had er al lange tijd om gezeurd en op zijn 12de kreeg hij van zijn vader, een beetje tegen de zin van zijn moeder in, een puch maxi van 1970. Wat was hij hier gelukkig mee!

Hij schroefde het brommertje helemaal uit elkaar. Het gevolg was wel dat hij er uiteindelijk niet meer mee kon rijden, maar hij leerde wel hoe alles in elkaar zat. Bij zijn volgende bromfietsen had hij heel wat aan die ervaring.

Later is hij aan auto's beginnen werken en zijn eerste auto, een VW Golf 3 heeft hij helemaal zelf in orde gemaakt. Tussen haakjes: nu staat er ook weer een Golf die hij aan het opknappen is.

Even terug nu naar het moment dat hij in de hulpverlening terechtgekomen is.

Al op zijn 15de was hij in dagopvang geweest in Hasselt. De juiste naam van die dienst herinnert Bart zich niet meer. Toen kon hij dus 's avonds nog naar huis.

Zijn ouders waren intussen ook achter zijn gebruik gekomen en hij werd voortdurend gecontroleerd. Na een jarenlang moeilijk opvoedingstraject thuis, schakelden zijn ouders een vrederechter in en werd hij opgenomen in de psychiatrische dienst van een ziekenhuis.

Bart vertelt dat er naast het veelvuldige druggebruik, ook een zeer zwaar alcoholmisbruik was. Met nadruk zegt hij dat hij ondanks alles, nooit heeft willen dealen.

Bart vertelt dit alles, niet met trots, maar op een doorleefde manier die ons duidelijk maakt dat hij iedere stap en misstap in zijn leven goed overdacht heeft. Dat hij een hele bewuste weg afgelegd heeft. Hij wrijft regelmatig door zijn haar en zijn gezicht weerspiegelt heel

wat emoties als hij zijn verhaal doet. Deze jongeman is heel diep gegaan, heeft heel hard aan zichzelf gewerkt en heeft heel veel angst gekend.

Bart heeft het uiteindelijk ook niet volgehouden bij ons in Pieter Simenon en op zijn 18de koos hij ervoor om de begeleiding bij ons stop te zetten.

Hij is dan vrijwilligerswerk gaan doen in een dierenasiel. Daar kwam hij zijn huidige vriendin Ann tegen. Het klikte meteen dus Bart en Ann, die in die tijd zelf ook drugs gebruikte.

Bij zijn ouders thuis botste het harder en harder en uiteindelijk was Bart er niet meer welkom. Hij trok in bij Ann, die al een eigen appartement huurde. Het ging niet goed met hen en ze waren compleet blut.

Ze verhuisden en namen toen de beslissing, samen, om met alle zwaardere middelen te stoppen. Bart gebruikte alleen nog wiet. Eigenaardig genoeg kreeg Bart hevige angstaanvallen door dit wietgebruik, hij begon ook zeer zwaar te hyperventileren. Bart besloot dan te stoppen met alle druggebruik.

Het enige wat Bart nu nog doet is maximum 2 biertjes per dag drinken. En hij benadrukt heel sterk die TWEE. Ze gaan zelden of nooit naar evenementen of feestjes en als dat toch al eens moet, beperkt hij zich ook daar tot dat maximum van twee.

Ik voel een kracht en een sterke wil om nooit meer aan iets verslaafd te geraken. Hij zegt zelfs met een lach: "Die twee zullen uiteindelijk wel één of misschien zelfs geen worden."

De hevige angstaanvallen hebben een andere angst teweeggebracht: angst voor alles wat chemisch is. Hij vertelt dat de wiet heel erg veranderd is door de jaren, op wiet wordt bijvoorbeeld haarlak gespoten, drugs worden vol troep gestopt, het is allemaal heel gevaarlijk spul geworden. Zijn angst voor al dat chemische wat hem zo zwaar aangepakt heeft, ging zo ver dat hij zelfs geen paracetamol of welke medicatie dan ook meer durfde te nemen voor een periode. Hij heeft een hele tijd biologisch gegeten om alle troep uit zijn lichaam te krijgen. Maar dat werd op de duur onbetaalbaar. Nu drie jaar later is de hyperventilatie gelukkig gestopt!

En nu zit hij hier voor ons: clean, volwassen, rijper voor zijn leeftijd dan de meeste gasten. Vol overtuiging om nooit meer in de val van verslaving te trappen én met de wens door zijn verhaal andere jonge mensen te behoeden voor dat dreigende monster, verslaving. Hij heeft in de loop van dit jaar dan ook een groep leerlingen ontvangen, hier bij ons in de gebouwen van JPS, en heeft hen heel zijn verhaal gedaan, geantwoord op hun vragen en geprobeerd om hen de gevaren van iedere vorm van verslaving: drugs, alcohol, duidelijk te maken. Ook via onze JA hoopt hij iets te kunnen betekenen.

Bart werkt via uitzendbureau's en heeft een vervolgopleiding heftruckchauffeur voltooid. Ann, zijn vriendin, werkt voor een dienstenchequebedrijf en samen konden ze dus hun gezellige huisje op de kop tikken, met een flink stuk grond erbij. Spaarzaam zijn ze ook, want er moet nog heel veel verbouwd worden.

En zij verwachten samen hun eerste kindje.
Bart straalt als hij dit vertelt.

Wij hebben bewondering voor deze moedige, krachtige jonge mensen!
En als we vertrekken stopt Bart me een doosje met kakelverse eitjes in de handen.

Lief!

Rosa

Een brief van Rik

Maar eerst een inleiding door begeleidster Kris ...

Het is u wellicht ook al eens overkomen in het leven, iemand tegenkomen waarbij je voelt: wij zitten op dezelfde golflengte. Het 'klikt' zoals ze dan zeggen. Die mensen worden dan je vrienden, of je trouwt ermee. Of het zijn je kinderen.

Af en toe gebeurt mij dat ook op het werk. De jongeren waarmee ik in de afgelopen 8 jaar zo'n klik had, zijn op één hand te tellen. Op de een of de ander manier zijn ze speciaal, het is niet uit te leggen. In elk geval: Rik is er zo eentje...

De klik hadden Rik en ik niet meteen. Lang niet, enfin, dat denk ik toch niet. Ik zou het hem eens moeten vragen. Volgens mij is 'het moment' pas gekomen toen onze principes boven kwamen. Rik had huisarrest. Hij had het daar héél moeilijk mee, hij zit niet graag stil. Hij vroeg mij om aan zijn jeugdrechter een uitzondering voor sporturen te vragen. Ik had mijn fax net verstuurd toen Rik moest voorkomen bij de jeugdrechter. Tijdens de zitting bleek dat hij zijn huisarrest verbroken had op de dag VOOR ik bij hem geweest was. Hij had op een brommer gereden en was daarmee gezien door de politie. De Jeugdrechter wist wat er gebeurd was, voordat ik het wist. Dat was voor mij een probleem. Ik wil veel doen voor onze jongeren, heel veel zelfs, maar ik verwacht op zijn minst eerlijkheid. Dat heb ik Rik toen gezegd. Ik heb hem uitgelegd dat wij beroepsgeheim hebben, dat hij mij gerust kan vertrouwen. Voor Rik was dat voldoende. Sinds die dag weet ik, zoals hij het zelf zegt, 'elke bacterie' van hem. Ik hoop dat hij mij niet alles vertelt, want een 15-jarige jongen heeft best toch nog wat geheimpjes. Hij heeft mij toen gezegd: "Dat is goed Kris, doen we." En dat doet hij nog steeds. Hij houdt woord.

Nu moet ik wel zeggen, Rik heeft het alles behalve gemakkelijk. Hij is nog maar net 15, maar hij heeft al een leven gehad om 'u' tegen te zeggen. Hij woont in een 'probleemwijk'. En met probleemwijk bedoel ik ook echt een wijk met problemen. En met problemen bedoel ik: drugs, zowel gebruik als verhandelen, andere illegale handeltjes van God-weet-wat allemaal, hangjongeren die meer spijbelen dan op school zitten, diefstallen, al dan niet met geweld, agressie...

In het begin van de begeleiding was Rik er niet van overtuigd dat het leven ook anders kon. Hij wist niet zeker of hij het anders wou. Ik mocht dan wel iedere bacterie in zijn lijf kennen, daar ben ik niks mee als we niet gaan voor hetzelfde doel. Dus dat heb ik Rik in één van onze vele discussies meegegeven. Hij moest voorkomen bij de Jeugdrechter voor één feit, terwijl ik weet had van twee feiten. We kregen van de Jeugdrechter (trouwens een héél slimme madam) nog een momentje voor hij naar Gemeenschapsinstelling de Grubbe in Everberg gestuurd zou worden. In dat momentje heb ik mijn kans gegrepen om hem nog eens te zeggen dat ik véél voor hem wil doen, maar dat hij dan vooral zelf inspanning zal moeten leveren. Als hij zo verder wou doen, mij goed, maar dat hij het mij dan even liet weten, dat was mij dan veel tijd en energie gespaard.

Doorheen de tijd merkte Rik toch dat zijn oude leventje hem misschien meer nadeel dan voordeel opleverde. Hij besliste dat hij het anders zou doen dan ze in zijn omgeving gewoon zijn. Hij wou naar school gaan, koos de strengste school uit de buurt, vroeg ons of we met hem mee wilden gaan voor een gesprek. Hij werd, naar aanleiding van (opnieuw) een aantal feiten, toegewezen aan onze voorziening. Voor twee weken, daarna mocht hij weer naar huis. Ik merkte dat het hem wel goed af ging, in onze leergroep. En Rik merkte dat zelf ook. Het heeft even geduurd en er zijn wat discussies, gesprekken en zittingen op de Jeugdrechtbank aan vooraf gegaan, maar Rik heeft nu de keuze gemaakt om voor een tijdje bij ons te verblijven. Hij voelt dat het thuis te moeilijk is om zich aan zijn eigen voornemens te houden. Het was voor hem héél moeilijk om die boodschap aan zijn moeder te geven. Ze is absoluut een goeie mama. Het is alleen de omgeving die het té moeilijk maakt om het goed te doen.

Rik houdt woord. Ik ben daar zeker van. Ik kan voor deze jongeman alleen maar bewondering hebben. Hij doet écht zijn best. Hij wil het goed doen, hij wil zich bewijzen. Maar hij krijgt veel tegenwind. Er zijn mensen die hem niet kennen zoals hij is, die alleen zijn feiten zien. Ik zou ieder van u een gesprek met hem willen laten voeren, omdat je dan zijn vastberadenheid ziet en zijn

oprechtheid voelt. Omdat je dan pas echt kan begrijpen hoe diep de wonden zijn en omdat je dan pas zal merken dat het leven niet iedereen een gelijke start geeft. U kan hem helaas niet spreken, daarom deel ik met jullie allemaal een brief die hij mij bezorgde. Gewoon door wie hij is, kan ik niet anders dan in hem geloven en achter hem staan. Ik weet dat dat het enige is wat hij nog nodig heeft. Iemand die in hem gelooft. En dat zal ik ook doen. Samen met mijn collega's. Iedere dag.

Lommel, 16 november 2015

Beste Hulpverleners,

**Deze keer is het een serieuze brief zonder hartjes !!!
heel mijn leven word ik bekeken als een crimineel
ik heb de laatste jaren in een instelling gezeten, telkens binnen en buiten
ik geef niet op, ik wil stoppen met die feiten, maar in mijn wijk is het anders, bijv.
opgegroeid in een ander milieu**

ik vecht maar terug, ik heb een hart en een verstand, maar op dat moment denk ik er niet aan.

**ik wil ook een toekomst bereiken, maar hoe ???
school gaan is niet alles**

ik heb ervoor gekozen om naar instelling te gaan om wat rust te vinden en afstand te nemen van die slechte milieu.

**ik lag in mijn bed, ik dacht over die feiten na
HET IS ZO ERG !!!!!**

Thuis of op school ben ik totaal iemand anders, dat is de echte Rik.

**Maar dan zit ik mij te vervelen, kom ik de straat weer op en dan kom ik negen kansen op de tien iemand tegen die mij kunnen misleiden en dan gebeuren de feiten
Soms wordt je gepakt, soms ook niet, je denkt op dat moment niet aan de risico's. De meeste feiten waar ik niet voor gepakt ben zijn ripdeals omdat ik tegen drugs ben maar dat is ook fout, een feit is een feit**

**na de feiten dacht ik een klein handeltje te beginnen met elektronica. Er werden tallen gsm's, pc's, computers, tablets, etc. aangeboden voor de prijs van wc-papier.
Dus ik kocht ze en verkocht ze verder aan diegenen die het budget er niet echt voor hebben.
Ik zag het fout er niet van in, ik dacht ik koop en verkoop maar, maar nu heb ik er heel grondig over nagedacht. Het is helemaal fout. Ik geef toe, ik had nog enkele elektronicaspullen, maar ze zijn nu in het buitenland. Ik ben er klaar mee, heb mijn les geleerd. Ik ga nu mijn kromme baar recht trekken. Ik hoop het zo vol te houden. Ik doe dit om me te bewijzen naar de rechter toe, naar mijn begeleidster Kris, naar mijn familie, consulent, procureur, vriendin.**

Ik weet het, ik ben vijftien !!!

Zoveel feiten, ik denk over de toekomst, dat ik geen feiten meer wil herhalen. Nu heb ik de kans om me te bewijzen.

Alles geven voor mijn sport, school en mijn vriendin.

Bedankt om dit te lezen.

Deze brief is voor :

- Mevr. De Jeugdrechtster**
- Kris Daemen, mijn begeleidster**
- Mijn consulent**
- Procureur des Konings**

door Rik

KERSTMIS: geluk moet je verdienen?

Brent woont nu ondertussen 3 maanden alleen. Het gaat niet makkelijk, maar het gaat... Gaat wil zeggen dat hij nog altijd in zijn studio mag blijven. De ruzie met een medebewoner was gelukkig van voorbijgaande aard. Er zijn harde woorden gevallen, maar ook handjes geschud. Gaat wil zeggen dat hij werk zoekt, maar nog niet heeft gevonden. Gaat wil zeggen dat de begeleiding hem niet heeft laten vallen, ook niet toen hij moeilijk deed. En heel moeilijk deed. Gaat wil zeggen dat hij zijn agressie tot nu toe heeft kunnen beheersen. Dat is ooit anders geweest. Daar heeft hij veel in bijgeleerd. En daar doet hij wel heel erg zijn best voor ook... Brent vindt het alleen wonen in zijn studio dik ok. In zijn appartement eigenlijk, want het is groot. Hij heeft lang geen echte eigen plek gehad: er was het verblijf in een instelling nadat het misliep bij pa in Luik, een noodkamer in een ander instelling nadat het misliep in die ene instelling en bij ma in Tongeren. En tijdelijk terug naar ma dan maar (tot het daar opnieuw ontplofte, maar ze blijft gelukkig altijd opnieuw proberen), even naar zijn schoonmoeder toe (maar dat gaat nu echt niet meer), en dan naar de leergroep bij ons in Pieter Simenon. Daar heeft Brent echt wel zijn uiterste best gedaan. Hij beschouwde het als zijn allerlaatste kans. En dat was het ook. Maar veel langer had het verblijf in de leergroep ook niet moeten duren. Regels zijn nooit iets voor Brent geweest. Gelukkig kon Brent naar een eigen appartement, geregeld via een Sociaal Verhuurkantoor. Daar was hij via begeleiding van Pieter Simenon terechtgekomen. Niet dat hij er hard in geloofde, in dat sociaal verhuurkantoor, maar het had dus wel gewerkt. 'Ik heb geluk gehad'. Soms moet je geluk verdienen? Iemand had op het allerlaatste de huurovereenkomst afgezegd en Brent had die met heel veel plezier onmiddellijk overgenomen. Zijn huurwaarborg had hij zelf (voor een groot deel) gespaard. Die kwam nu wel van pas, aangevuld met een lening vanuit Pieter Simenon. Geluk moet je verdienen? Het appartement ligt op 500 meter van het huis van zijn moeder. Ver genoeg om elkaar niet voor de voeten te lopen, dichtbij genoeg om elkaar op te zoeken wanneer het goed gaat.

Nu, na drie maanden alleen wonen dus, gaat het nog steeds niet gemakkelijk. Maar het gaat. Gaat wil zeggen dat het al drie maanden financieel pitsen is. Contextbegeleider Benny beheert Brent zijn geld. Wekelijks krijgt hij 55 euro leefgeld en zakgeld samen. Eerst was het 50 maar discussie en argumenten hebben hem wekelijks 5 euro meer opgeleverd. Een wereld van verschil! Maar veel extra's komen er dus niet van, van die Benny. Brent heeft immers nog schulden en die moeten terugbetaald worden. Brent snapt dat wel, maar dat maakt het niet gemakkelijk. Brent vraagt zelden méér geld (hij wil ook van die schulden af) en als hij eens iets vraagt, moet hij steeds verantwoorden hoe en wat. Brent snapt het wel. Het gaat niet makkelijk, maar het gaat. En klagen ligt toch al niet in Brent zijn aard.

En nu is het ook bijna Kerstmis, niet zo het ding van Brent. Familietoestanden, weet je wel. Iedere keer weer afwachten of je erbij hoort, bij de feesten. Of niet... Of je gevraagd wordt. Of niet... Brent wil het dit jaar zelf doen. Hij is binnenkort immers ook een familie. Zijn vriendin Bianca is ondertussen 6 maanden zwanger. Niemand was daar blij mee. Niemand. Hij wel. En Bianca ook. De kleine komt er. Zeker wel. Zijne kleine. En hij gaat het anders doen dan zijn pa. Zeker weten. Vanavond wil hij met Bianca in zijn appartement 'hun' Kerst vieren. Want Kerst is Kerst. Bianca woont nog bij haar ma. Als ze 18 is (over 2 jaar) komt ze bij hem wonen... Dat weet Brent nu al. Vandaag mocht Bianca dan toch nog naar hem komen van haar moeder... Brent vindt dit op zich nog wel knap, aangezien hij en 'die moeder' niet de beste vriendjes zijn. 'Niet de beste' is zacht uitgedrukt.

Maar wat hij zou koken, zo voor Kerstmis? Hij zou het niet weten. Niet dat hij niet kan koken, want dat kan hij wel. Maar met zijn leefgeld van 55 euro spring je week-gewijs al niet ver. Laat staan dat daarvan nog een kerstmenu moet gekocht worden. Hij had zijn kop al liggen breken over wat en hoe. Hij had Benny berichtjes gestuurd met een vraag naar alsjeblieft wat meer geld. Maar hij

wist het dus niet. Benny had enkel terug ge-sms't dat Brent zich niet druk moest maken. Maar dat deed hij dus wel!

En nu zaten ze met drie in de auto richting 'den Aldi': Brent, Bianca (die wilde ook heel erg graag mee) en Benny (iemand moet het stuur vast houden). Benny ging al wel eens mee winkelen, binnen die BZW-begeleiding, als Brent het op tijd vroeg. Of als Benny het nodig vond om te zien wat Brent allemaal kocht en/of om te zien of Brent goed voor zichzelf zorgde (duh!).

Vanuit Pieter Simenon krijgt iedere BZW-gast (*Begeleid Zelfstandig Wonen*) maar ook de gezinnen van jongeren die het moeilijk hebben, een attentie van 50 euro. Iedere jongere krijgt ook een kerstattentie van 15 euro.

Benny had gezegd dat Brent (en Bianca) dit geld zelf mocht(en) besteden: echter geen alcohol en geen sigaretten (die kocht hij dan ook nog wel met zijn zakgeld!), maar dat kon de pret niet drukken!

Normaal loopt Benny achter die kar. Deze keer niet. 'Hij moest nog wat telefoontjes doen'. Brent vond dit niet erg. Zeker niet! Hij en Bianca gingen de winkel in, discussiërend over wat ze zouden eten voor Kerst, deze avond, over wat ze zouden kopen met die 65 euro. Brent had de kar vast. Bianca liep er langs met haar dikke buik.

Geluk moet je verdienen?

Benny

EETDAG VRIENDENKRING PIETER SIMENON - 20 MAART 2016 - DE MOFFEL (Lommel-Werkplaatsen)

BEDANKT!

U hebt in het bovenstaande artikeltje gelezen wat we met uw steun o.a. hebben kunnen doen: een kerstattentie voor 'onze mannen' die al alleen wonen met meestal een leefloon van slechts 833.71 euro, maar ook voor de ouder(s) die soms amper het hoofd boven water kunnen houden én een kerst- of nieuwjaarscentje voor iedere jongen van het begeleidingstehuis.

Ook Sinterklaas heeft aan iedereen gedacht en het Kerstmannetje zorgt meestal voor praktische dingen onder de boom: een warme muts, handschoenen, sjaal, lekkere deo en aftershave (die toch wat specialer is dan wat ze anders krijgen), ...

Wij zijn blij dat u, ondanks de vele steunvragen die jullie beslist in de bus vinden, ook aan ons en onze jongeren bent blijven denken. Heel erg bedankt hiervoor!

Een toekomst zonder armoede is het jaarthema van Welzijnszorg voor 2015. U zal met hun slagzin al meerdere keren geconfronteerd zijn. Ook wij doen er alles aan om onze jongeren sterker te maken, via onderwijsbegeleiding, werkbegeleiding, individuele begeleiding zodat die toekomst zonder armoede er ook ooit voor hen zal zijn. Wij hopen dat u samen met ons het financiële stukje van onze opdracht mee helpt opnemen en voor dat beetje extra wil zorgen.

Want er zullen altijd jongeren zijn zoals Brent en Bianca en gezinnen in armoede voor wie kerstinkopen doen een bijna leeg winkelwagentje betekent.

bpost bank BE91 0000 1025 0876

vzw Jongerenwerking Pieter Simenon

Martinus van Gurplaan 45 - 3920 Lommel

Voor steun vanaf 40 euro/jaar ontvangt u een FISCAAL ATTEST.

En natuurlijk ... onze beste wensen!

Geen gewone kerst ... Op het moment dat dit boekje gemaakt wordt, liggen de bomaanslagen in Parijs nog vers in het geheugen en worden we ook in België geconfronteerd met een ernstige terreurdreiging. Het onderstaande gedicht spreekt van Liefde. Het ultieme antwoord?

Zomaar

Heb je me nodig? Ik ben er.
Je kunt me niet zien,
maar ik ben wel het licht waardoor je
kunt zien.

Je kunt me niet horen,
maar ik gebruik wel je stem.
Je kunt me niet voelen,
maar ik ben wel de kracht die jouw
handen gebruikt.

Ik ben aan het werk,
hoewel je mijn wegen niet doorgrondt.
Ik ben aan het werk,
hoewel je mijn werken niet herkent.
Ik ben geen vreemd visioen of mysterie.
Slechts in volkomen stilte
boven je eigen zelf verheven,
kun je mij leren kennen zoals ik ben,
en dan nog maar als een gevoel
en een vertrouwen.

Toch ben ik er. Toch luister ik.
Toch geef ik antwoord.

Als je me nodig hebt, ben ik er.
Zelfs als je me verloochent, ben ik er.
Zelfs als je je totaal verlaten voelt,
ben ik er.
Zelfs als je leeft in angst en vrees,
ben ik er.

Ik ben er als je bidt,
maar ook als je niet bidt.
Ik ben in jou en jij bent in mij.

Alleen in de geest kun je je van mij
gescheiden voelen,
want alleen in de geest hangt de mist van
'jouw' en 'mijn'.
Toch kun je mij alleen met die geest leren
kennen en ervaren.

Ban al die loze angsten uit je hart.
Als je jezelf niet langer in de weg zit,
ben ik er.

Zelf ben je tot niets in staat,
maar ik kan alles doen.

Ik ben alles in alles.
Al zie je misschien het goede niet,
het is er wel, want ik ben er.

Ik ben er omdat ik niets anders kan,
omdat ik ben.

Alleen in mij heeft de wereld zin;
alleen door mij krijgt de wereld vorm:
alleen door mij draait de wereld door.
Ik ben de wet die de planeten doet
bewegen en alles doet groeien.

Ik ben de liefde die de wet in vervulling
doet gaan.

Ik stel je gerust. Ik ben vrede.
Ik ben eenheid.

Ik ben de wet die jou doet leven.
Ik ben de liefde waaraan je je vast kunt
klampen.

Ik ben je zekerheid. Ik ben je vrede.
Ik ben één met jou. Ik ben.

Ook al kun je mij niet vinden, ik vind jou
wel.

Ook al wankelt jouw vertrouwen in mij,
in jou heb ik een rotsvast vertrouwen:
omdat ik je ken en liefheb.

Ik ben er. Voor altijd en overal ...